

9 Outlander

Mondd meg a méheknek,
hogy nem térek vissza

Filmsorozatként
is hódít!

*fine
selection*

DIANA GABALDON

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

DIANA GABALDON

GO TELL
THE BEES
THAT I AM GONE

MONDd MEG, A MÉHEKNEK,
HOGY NEM TÉREK VISSZA

Az Outlander-sorozat kilencedik része

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

*Ezt a könyvet Dougnak ajánlom.
Valódi észak*

2. KÖTET

NEGYEDIK RÉSZ

ÉZER MÉRFÖLDES UTAZÁS

Különleges kérések

Jamie Ian kezébe nyomott egy kicsi, de nehéz erszényt.

– Boldogulunk, bácsikám – mondta Ian, miközben megpróbálta visszaadni. – Vannak lovaink, és szerintem van elég pénzem ahhoz, hogy élelmet vehessünk belőle.

– *Té* talán szívesen alszol az erdőben, Rachel pedig fiatal és erős, és kétségkívül veled tartana szerelemből. De ha azt tervezted, hogy édesanyád a hétszáz mérföld alatt majd végig az út mentén alszik, és azt eszi, amit útközben el tudsz ejteni... akkor ezt nem gondoltad át rendesen.

– Mmf – nyugáztta Ian az érvelést, bár továbbra is kelletlenül méregette az erszény súlyát a tenyerén.

– Különben is – tette hozzá a bácsikája, és átpillantott a válla felett. – Szeretnék tőled egy szívességet kérni.

– Bármit, Jamie bácsi. – Ian látta, hogy Claire néni épp az oldalsó udvaron segítkezik a mosásnál. A bácsikája tekintete szeretettel vegyes óvatossággal elidőzött rajta egy pillanatra, ami felkeltette Ian kíváncsiságát. – Miről lenne szó?

– Rachel azt mondja, néhány napra megálltok Philadelphiában, hogy meglátogathassa pár kvéker barátját, és elmehessen egy rendes gyűlésre.

– Így van. És...?

– Nos, úgy öt mérföldnyire a várostól a főútról leágazik egy keskenyebb út. Mulberrynek hívják. Rajzoltam hozzá térképet, de körbe is kérdezősködhetsz. A keskeny út végén rozoga kis ház áll. Egy Silvia Hardman nevű nő lakja.

– Egy nő?

Ian önkéntelenül is Claire nénire pillantott. Épp nevetett valamin, amit Jem mondott, arca kipirult a tűz melegétől, zabolátlan tincsei kiszabadultak a fejére kötött kendő alól.

– Igen – felelte a bácsikája tömören, és kissé elfordult, hogy háttal álljon a mosóknak. – Kvéker özvegyasszony három kisleánnyal. Monmouth előtt nagy szolgálatot tett nekem, és mivel arra jártok, szeretném, ha érdeklődnél a hogyléte felől, és legyen *bármilyen* helyzetben is, ragaszkodik hozzá, hogy fogadja ezt el.

Benyúlt az erszényébe, és egy másik, ezúttal kisebb zsákocskát húzott elő.

Ian kérdés nélkül elvette, és a saját erszényébe csúsztatta. Jamie bácsi a szemöldökét kissé összevonva habozott.

– Van más is, bácsikám?

– Ha... Mármint... Nem tudhatom, hogy...

– Bármiről legyen is szó, *a bràthair-mhàthair*, tudod, hogy megteszem, ugye? – mosolygott Ian Jamie-re, aki erre ellazult, és visszamosolygott rá.

– Tudom, Ian, és hálás vagyok érte. Az a helyzet... hogy Silvia barát erényes asszony, de a férjét megölték, talán a brit hadsereg, talán a lojalisták vagy az indiánok. Elég szegényes körülmények között hagyta magára az asszonyt, és... Nos, egy egyedülálló nőnek nem sok lehetősége akad arra, hogy gondoskodjon három kislányról.

– Ezek szerint szajha?

Ian is lehalkította a hangját, és fél szemét a mosóteknőből szálló gőzön tartotta. A kis Orrie Higgins vigyázott Oggyra, és láthatóan épp egy dalcskára és annak tapskíséretére próbálta megtanítani, de a kislány csupán gagyogott és hadonászott pufók kezével.

– Nem! – Jamie bácsi arca elsötétült. – Vagyis... olykor...

– Értem – vágott közbe Ian sietve, és hirtelen azon kezdett tünődni, vajon egészen pontosan milyen fajta szolgálatot tett Mrs. Hardman a bácsikájának.

– Nem *velem*, az ég szerelmére!

– Nem is gondoltam ilyesmire, bácsikám!

– Dehogynem – jegyezte meg Jamie szárazon. – De azon kívül, hogy tormakenőcsöt dörzsölt a fenekembe, és borogatást tett a hátamra, az az asszony egy ujjal sem ért hozzám. Ahogy én sem őhozzá, világos?

Ian vigyorogva felemelte mindkét kezét, jelezve, hogy teljesen elfogadja ezt a történetet.

– Mmf. Tehát, mint mondtam, szeretném, ha kiderítenéd, hogy boldogul. Lehet, hogy talált magának férjet, és ha így van, átkozottul vigyázz, amikor átadod neki a pénzt, hogy a férfi ne vegye észre! Még ha jó ember

is, talán olyasmiket feltételezne, amik nem felelnek meg az igazságnak... – nézett szigorúan Ian szemébe. – De ha még mindig szórakoztatja a hozzá betérő férfiakat, derítsd ki és bizonyosodj meg róla, hogy egyikük sem jelent fenyegetést rá vagy a kislányokra.

– És ha mégis...?

– Akkor intézd el, hogy ne így legyen!

–

A patakra épített kis éléskamrában találtam rá Ianre, épp a sajtokat szimatolta.

– Azt vidd! – javasoltam, és a legfelső polc szélén álló, könnyű pamutba bugyolált formára mutattam. – Legalább hat hónapos, úgyhogy elég kemény ahhoz, hogy szállítani lehessen. Ó, de talán szeretnél valami lágyabbat is Oggynak, ugye?

Volt legalább egy tucat bádogtálnyi lágy kecskesajtunk, némelyik fokhagymával és metélőhagymával ízesítve – illetve egy aprított, szárított paradicsommal tett merész kísérletünk, aminek a minőségével kapcsolatban komoly kételyeim voltak –, de négyet nem fűszereztünk, gondolva az érzékeny gyomrúakra és a gyógyszereimre, amiket csak sajtba keverve tudtam lenyeletni a betegeimmel.

– Rachel szerint már jön a foga – biztosított Ian. – Mire New Yorkba érünk, már a csontról fogja tépni a nyers húst.

Nevettem, de aztán a fájdalom élesen belém nyilallt, amikor rájöttem, hogy igaza van. Mire legközelebb látjuk Oggyt, már valószínűleg járni fog, talán beszélni is, és mindene meglesz ahhoz, hogy bármit megegyen, amihez kedve szottyán.

– Addigra talán már lesz rendes neve is – mondtam, mire Ian mosolyogva rázta meg a fejét.

– Sosem lehet tudni, mikor fedi fel magát valakinek az igazi neve. De mindig felfedi.

Ösztönösen lepillantott maga mellé. Oda, ahol egykor Rollo állt.

– Farkas Testvér? – kérdeztem.

Ezt a nevet adták neki a mohawkok, amikor befogadták maguk közé. Tisztában voltam vele – és úgy véltem, Rachel és Jenny még inkább tisztában vannak –, hogy Ian nem *szűnt meg* mohawknak lenni, hiába tért vissza közénk. És ugyanígy nem szűnt meg olykor lepillantani maga mellé Rollóra.

– Igen – felelte kissé rekedtesen, de aztán egy félmosollyal rám nézett, és a skót fiú elötűnt a tetoválasok mögül. – Talán egyszer majd rám talál egy másik farkas.

– Remélem, így lesz – mondtam őszintén. – Ian... szerettem volna egy szívességet kérni tőled.

Ian felvonta egyik szemöldökét.

– Mondd csak, nénikém!

– Nos... Jamie azt mondta, hogy meg akartok állni Philadelphiában. Az jutott eszembe...

Éreztem, hogy elpirulok, ami szörnyen bosszantott. Erre Ian másik szemöldöke is feljebb kúszott.

– Bármilyen legyen is az, nénikém, megteszem – mondta, és szája egyik sarka felfelé ívelt. – Ígérem.

– Nos... szeretném, ha, öhm, felkeresnél egy bordélyházat.

A szemöldökök visszaereszkedtek, és Ian egyre csak meredt rám, nyilván azt hitte, hogy rosszul hallott.

– Egy bordélyházat – ismételttem valamivel hangosabban. – Az Elfreth's Alley-n.

Ian egy pillanatig mozdulatlanul állt, majd megfordult, visszatette a sajtót a polcra, és lebámult a patak lábunk mellett csörgedező, tiszta, barnán csillogó vizére.

– Ez talán némi magyarázatot igényel, nem igaz? Lépünk ki a napra!

Egyetlen lépés

1779. szeptember 15.

Egyetlen lépés. Mindig is ennyi kellett hozzá, mindig is ennyi kell. Olykor ez a lépés már messziről tisztán látszik előttünk, máskor viszont fel sem tűnik, csak utólag, ha az ember visszatekint rá.

Most épp itt volt előtte. A kunyhója ajtaja – az ő kunyhójáé, az otthonáé, a házassága fészkéé, a gyermeke első hónapjainak otthonáé, élete eddigi legigazibb otthonának ajtaja – nyitva állt a reggeli levegőben. A nyárfák íves arany levelei harmattól csillogtak a veranda falépcsőjén, ahogy közeledett a hajnal.

Egyetlen lépés át a küszöbön, ami a kis rongyszőnyeg szerény, otthonos kékjét és szürkéjét elválasztotta a kinti arany, zöld és piros pogány zabolátlanságától – és az élete itt véget ér. Talán még visszajönnek – Ian azt ígérte, hogy így lesz, és Rachel bízott benne, hogy a férje bármit megtenne, hogy tartsa a szavát –, de ha így is lesz, az már egy másik élet lesz.

Oggy addigra már talán járni, beszélni fog, és lehet, hogy máshogy szólítják majd. Ő nem fog emlékezni életének erre a korai szakaszára, az anyja testének közelségére, amikor mellette ébredt az ágyban, majd azonnal a melléhez fordult. Most még oly könnyedén adta fel önálló létét arra a pár pillanatra, amíg ismét belőle táplálkozhatott, hogy ismét egy legyen vele, éppúgy, mint amikor még az anyja hasában volt. Nemsokára, valahol a most és az akkor között már önállóan fog enni. Más ember lesz, amikor visszajönnek. Ahogy Rachel is.

Ekkor Jenny lépett mellé, arca ragyogott, hóna alatt egy étellel, itallal, zsebkendővel, rongyokkal és tiszta harisnyákkal megpakolt csomagot

hozott. Rachelre nézett, majd vissza a konyhóra, mintha az ingóságait akarná számba venni. Pedig már nem sok mindenük maradt: csak a szőnyeg, az ágy és a pótágy, amin Jenny aludt, és Oggy bölcsője. Minden mást már elajándékoztak. Amire még szükségük lesz, azt majd visszakapják, vagy ismét megépítik, ha visszatérnek.

– Nos, akkor, fiúcska – mondta Jenny Oggynak. – Most utazol el először itthonról, igaz-e? Nekem ez már a harmadik utazásom. Csak figyelj engem, én majd gondoskodom rólad.

Oggy erre azonnal a nagyanyja felé dőlt Rachel karjában, és Jenny nevetve vette át.

– Minden rendben, *m'annsachd?* – kérdezte Racheltől. – Készen állsz? Akkor induljunk, és lássuk, mi vár ránk!

–

Az indulás előtti első lépés a konyhótól a nagy házig vitte őket. Briannától és Rogertől már három héttel korábban elbúcsúztak, akkor, amikor útjukra bocsátották őket a gyerekekkel és csempész savanyú káposztával megpakolt szekéren. Ez a búcsú most is nyugtalanító súllyal telepedett Rachel szívére. Leírhatatlanul megkönnyebbült, amikor meglátta Jamie-t, és kiderült, hogy a Piedmont-fennsíkon átvezető háromnapos úton elkíséri őket, egészen Salisburyig, ahol rátérhetnek az észak felé vezető nagy szekérútra.

– Találkozom van ott néhány férfival – magyarázta Jamie azzal a könnyed tartózkodással, amiről Rachel tudta, hogy az ő érzéseit igyekszik védeni vele.

Bizonyára a háború miatt akart találkozni ezekkel a férfiakkal, de tudta, hogy ez a téma mennyire felzaklatja a lányt. Rachel azonban sejtette, hogy mindez magát Jamie-t is felzaklatja, így nem kérdezősködött arról, mit gondol, hát még arról, mit tud.

Azonban úgy érezte, beszélnie kell róla – a háborúról – a gyűlésen. És ha már itt tartott, rátért a bátyjára, Denzelle-re is, aki születésétől fogva a barátok közé tartozott, és istenfélő ember volt, de közben orvos is, aki a saját lelkiismeretére hallgatott.

– Az ilyen férfiakkal néha nehéz együtt élni – mondta a gyűlésen kissé bocsánatkérően, de több asszony is együttérzőn mosolygott, tudták, mire gondol. – De ilyennek szeretem. És úgy érzi, Isten szólította a csatátra. Nem azért, hogy muskétával vagy karddal harcoljon, hanem hogy magával

a halállal vegye fel a harcot a szabadság nevében. – Ekkor mély levegőt vett, majd hozzátette: – Nemrég hírt kaptam, hogy a bátyámat elfogták, és most egy brit börtönben raboskodik. Ezért szeretnék arra kérni benneteket, hogy imádkozzatok érte.

Erre mindenki ünnepélyesen bólintott, Jamie Fraser pedig keresztet vetett, ami meghatotta Rachelt.

Jamie szinte mindig eljött a gyűlésre, de csak ritkán szólalt fel. Csendben belépett, leült egy hátulsó padba, majd fejét leszegve hallgatott. Hallgatta a csendet és a belső fényét, ahogy bármelyik másik barát tette volna. Amikor valaki úgy érezte, hogy beszélnie kell, udvariasan meghallgatta, de elnézve arcának révedező kifejezését, Rachel úgy vélte, hogy a gondolatai csendes, kitartó keresgéléssel továbbra is befelé fordulnak.

– Gondolom, ifjú Ian nem sokat mesél a katolikusokról – mondta neki egyszer Jamie, amikor a gyűlés után még ott maradt, hogy odaadjon neki egy darab gyapjút, amit Salemből hozott.

– Csak ha kérdezem – felelte Rachel egy mosollyal. – És te is tudod, hogy nem egy teológus. Azt hiszem, Roger Mac többet tud a katolikus hitről és hitgyakorlatról. Szeretnél valamit mondani a katolikusokról? Bizonyára minden első napon kisebbségben érzed magad.

Jamie ezen mosolygott, és Rachel szíve örömmel telt meg. Az utóbbi időben oly sokszor volt zaklatott, és nem is csoda.

– Nem, leány. Isten és én ketten is jól megvagyunk egymással. Csak arról van szó, hogy amikor eljövök egy gyűlésre, az néha emlékeztet arra, amit olykor a katolikusok is tesznek. Nem egy hivatalos szertartás, csupán valaki odamegy, és egy órára leül a templomban lévő oltáriszentséghez. Fiatalemberként néha én is megtettem Párizsban. Imádnak hívjuk.

– És mit csináltok ebben az órában? – kérdezte Rachel kíváncsian.

– Semmi különöset. Főleg imádkozunk. Olykor rózsafüzérrel. Vagy csak ülünk csendesen. Valaki olvas, mondjuk a Bibliát vagy egy szent írásait. Olyat is láttam, aki énekelt. Emlékszem, egyszer, a hajnali órákban, amikor már szinte az összes gyertya leégett, de még nem pirkadt, beléptem a *Saint Joseph* kápolnájába, és valaki gitáron játszott és énekelt. Nagyon halkán, nem akarta, hogy hallják. Csak... Isten előtt énekelt.

Jamie szeme furcsán csillant az emléktől, de aztán ismét a lányra mosolygott, bár kissé szomorkásan.

– Azt hiszem, akkor hallottam utoljára rendes zenét.

– Hogyhogy?

Jamie röviden megérintette a fejét hátul.

– Sok évvel ezelőtt fejbe vágott egy fejsze. Túléltem, de soha többé nem hallottam zeneszót. A dudák, hegedűk, még az éneklés is... Tudom, hogy zenét hallok, de csak zajként érzékelem. De az a dal... Nem tudnám felidézni, de arra még emlékszem, milyen érzés volt hallani.

Rachel még sosem látott Jamie arcán olyan kifejezést, mint akkor, amikor visszaemlékezett arra a dalra. De most, miközben előttük lovagló alakját, egyenes és széles vállú hátát nézte, hirtelen megérezte, mi játszódhatott le Jamie-ben annak a távoli estének a mélyében, és megértette, miért lett békére a csendben.

Ha valaki lát valakit...¹

– *É*nnél a helynél még én is idősebb vagyok – jegyezte meg Jenny becsmélő pillantással körülnézve, amikor a szekér megállt egy vendéglő előtt. – Ez a város úgy fest, mintha tegnap húzták volna fel.

– Pedig az elmúlt huszonöt évben már itt állt – felelte Jamie, és lova gyeplőjét egy erre a célra kijelölt póznára tekerte. – De Rachelnél így is idősebb, igaz? – mosolygott a lányra.

A nővére azonban csak horkantott, majd lassan kiaraszolt a szekéren lévő fészkéből.

– Az nem kor egy városnál – mondta elutasítóan.

– Ráadásul hemzseg a lojalistáktól – jegyezte meg ifjú Ian. Elkapta az anyja derekát, és lelendítette a földre. – Legalábbis így hallottam.

– Én is – mondta Jamie. Úgy nézett végig a főutcán, mintha a lojalisták bármelyik pillanatban egerek módjára ronthatnának elő a fogadók-ból. – De állítólag nincsenek fegyverek, ahogy rendes milíciájuk sem.

Viszonylagos fiatalsága ellenére Salisbury volt Rowan megye legnagyobb városa és egyben székhelye, ráadásul a Fraser's Ridge-hez legközelebb eső, nagy szekérút menti város is – és egy bizonyos Francis Locke nevű patrióta katonai központja. Aki fegyverekkel és milíciával is bírt. Így hát miután Jamie bekísérte Jennyt, Rachelt és Oggyt egy elfogadhatónak tűnő vendéglőbe, hogy elfogyasszanak egy kannányi drága, erős kávéét és egy tányér töltött zsemlet, majd elküldte Iant, hogy további ellátmányokat vegyen az északra tartó úthoz, ő maga Locke ezredes keresésére indult.

¹ Idézet Robert Burns *Comin' Thro' the Rye* [Át a rozsföldön] című verséből, melynek ez a sora („Ha valaki lát valakit a rozsföldeken”) J. D. Salinger *Zabhegyezőjében* is megjelenik. Gyepes Judit fordítása alapján.

Miután találkoztak, egészen megkedvelte a fickót. Francis Locke köpcös, vörös képű, körülbelül vele egyidős ír férfi volt, akinek nyílt modorát igazán szimpatikusnak találta. Nemcsak földbirtokos, hanem üzletember is volt – és a Rowan megyei milíciaezred parancsnoka.

– Százhatvanhét miliciaszázad csatlakozott hozzánk – mondta Locke bizonyos zord elégedettséggel. – Eddig. Rowan megye egész területéről, bár a távolabb eső vidékekről még nem. Örömmel látnám önt és a századát, Mr. Fraser, ha úgy dönt, hogy közénk áll.

Jamie udvariasan biccentett, de tartózkodott attól, hogy elköteleződjön, legalábbis egyelőre.

– A csapatom jelenleg nincs felfegyverkezve, uram. De úgy számolom, hogy az első hó előtt az is meglesz, és tavaszra készen állunk majd.

Ahogy minden bizonnyal a brit sereg is.

Locke az övéhez hasonló visszafogott bólintással válaszolt. Pontosán tudta, hogy Jamie addig nem tárná fel előtte készültségének részleteit, amíg nem döntött Locke-kal és az ezredével kapcsolatban.

– Hány embere van?

– Jelenleg negyvenhét – felelte Jamie higgadtan. – De szerintem jönnek még, amint elkészültek a betakarítással.

A Városi Fogadóban ültek egy kancsó sörrel és egy tányérnyi kis sült hallal. Ízletes fogás volt a háromnapos kukoricapalacsinta és főtt tojás után, bár a hal kellemetlen mennyiségű szálkát tartalmazott.

– Megkérdezhetem, uram... esetleg ismer ön egy Partland nevű férfit? Vagy egy bizonyos Adam Grangert?

Locke felvonta sűrű, ősz szemöldökét.

– Nicodemus Partlandre gondol? Igen, hallottam róla. Virginiából származik. Lojalista lázító féreg. Igazi bajkeverő – tette hozzá mintegy mellékesen.

– Valóban. De talán több egyszerű lázító féregnél.

Jamie röviden beszámolt Locke-nak arról, hogyan jelent meg Partland a földjén, milyen kapcsolat fűzi Cunningham kapitányhoz, és Claire-rel és ifjú Iannel hogyan kobozták el tőle a fegyvereket. Nem színezte ki különösebben a találkozást, de jól tudott történetet mesélni, és mire a végére ért, Locke már nevetett.

– A hátasokat is hasonlóan szerzi be az embereinek, Mr. Fraser?

– Nem, uram. Jó minőségű szeszt főzök, amit aztán lovakra cserélek.

Locke pislogva vont le a következtetést. Jamie már elárulta neki, hol fekszik Fraser's Ridge.

– Az indiánoknál?

Jamie enyhén megdöntötte a fejét.

– Néhány évvel ezelőtt indiánügynökként szolgáltam a korona Déli Osztályának Mr. Atkins, majd John Stuart alatt. A mai napig vannak barátaim a cserokik között.

Erre Locke megviselt arca ismét felderült.

– Gondolom, John Stuartot már nem számítja a barátai közé.

– Hiszen egy barátságához két hasonló gondolkodású személy szükségeltetik, nem igaz?

Amikor Jamie lemondott a megbízatásáról, Stuart azzal fenyegetőzött, hogy felakasztatja felségárulásért – és komolyan is gondolta. Jamie elvett a tálról egy újabb halat, óvatosan beleharapott, és fogával leválasztotta róla a szálkákat, amiket aztán gondosan kített a zsíros, ételfoltos, terítőként szolgáló újságpapírra. Végül is most Claire nincs itt, hogy kezelésbe vegye, ha fuldokolni kezdene.

Az újság egyébként a *The Impartial Intelligencer* volt, amiről Fergus, Marsali és Germain jutott az eszébe. Keze már ösztönösen mozdult volna, hogy keresztet vessen, de megállította, mielőtt felemelkedhetett volna. Lehet, hogy Locke protestáns, és nem akarta elidegeníteni, ha talán szövetségesként lesz rá szüksége.

Félretette a hal bámuló fejét és gerincét, és újabbert nyúlt. Jelezzen Locke-nak a szabadkőművesek egyik jelével? Figyelembe véve a származását és a helyzetét, valószínűleg ő is beavatott. Még nem, döntötte el, miközben azt figyelte, ahogy asztaltársa módszeresen eltünteti a hatodik halát. Elég megbízhatónak tűnt, de Jamie szeretett volna még néhány ezredessel elbeszélgetni a Rowan megyei milíciaezredből, mielőtt elhatározná, hogy szövetségre lép-e velük – és ha igen, hogyan. Hiszen ott voltak még a hegyen túli csapatok is. Seregük kevésbé számított hivatalosnak, kevesebb fegyverrel rendelkezett, és kevésbé volt szervezett, de jóval közelebb volt Fraser's Ridge-hez, mint Locke, és ha sürgős segítségre lenne szüksége, ők gyorsabban reagálhatnak.

Egyelőre elhessegette ezt a gondolatot. Megtesz minden tőle telhetőt, a többiért pedig imádkozik.

Locke hátradőlt, és lassan, elgondolkodva rágta az utolsó halát.

– Úgy vélem, idővel jó barátok lehetünk, ezredes. Tekintve a közös vonásainkat, hogy úgy mondjam.

Mielőtt még Jamie egyetérthetett volna ezzel az állítással, nyílt az ajtó, és a hűvös huzat szárnyán, ami meglibbentette az asztalon lévő újságpapírt,

ifjú Ian lépett be. Jobb lesz, ha a Murray család hamar folytatja az útját, mielőtt nedvesebbre fordul az idő, gondolta Jamie.

Bemutatta az unokaöccsét Francis Locke-nak, aki Ian tetoválásait látva érdeklődve felvont szemöldökkel pillantott Jamie-re.

– Sikerült szállást találnom egy Hambly nevű özvegnél, bácsikám – jelentette Ian, nem törődve Locke fürkésző tekintetével. – Azt mondja, egy óra múlva kész a vacsora, ha csatlakoznál az asztalához.

Locke erre figyelmeztetően hümmmentett.

– Mrs. Hambly kedves asszony, aki tisztán tartja a házát, de Isten megáldja, nem szakácsnak termett. Talán jobban járnak, ha átjönnek hozzám vacsorázni a családjával. A birtokom Salisburyyn kívül fekszik – tette hozzá, amikor látta, hogy Jamie szemöldöke megemelkedik –, de kényelmi szempontok miatt fenntartok egy kis házat a városban is, és a feleségem közismerten rajong a pletykákért. Semmi nem okoz neki nagyobb örömet annál, mint hogy új emberekkel találkozhat, akiket aztán jól kifagathat.

Jamie és Ian összenézett. *Őtöt teszek az egy ellen az én anyám javára*, üzenté Ian arckifejezése, Jamie pedig egyetértően, röviden biccentett.

– Örömmel elfogadjuk a meghívást, uram – mondta hivatalos hangnemben Locke-nak, majd felállt. – Megyünk, gondoskodunk az asszonyokról, és hatkor önnél vagyunk, ha az megfelel.

–

Mrs. Locke csillogó szemű, madárcsontú asszony volt, aki egy kakukkos óra pontosságával tette fel egymást követő, nyílt kérdéseit. Ám valóban jó szakácsnak bizonyult, Jennynek pedig sikerült lefoglalnia a sajtkészítésről folyó társalgással, illetve a tehén-, a kecske- és a juhtej erényeinek összehasonlításával. Eközben Rachel a gyermeket etette, Jamie-nek és Iannek pedig lehetősége nyílt feltenni a kérdéseit az ezredről, melyekre Locke készségesen válaszolt is.

Túl messze vannak a Ridge-től, üzenté Ian Jamie felé sandító tekintete, és Jamie egyetértően szegte le a pillantását.

Locke csapatai jól szervezettnek tűntek, ám Rowan megye még Burke megye nemrég bekövetkezett kiválásával is hatalmas területet foglalt el. Ha egy nagy csatáról lenne szó, ahol a milícia a reguláris hadsereget segíti, mint ahogy Monmouthnál is, az egy dolog. Akkor lenne idő arra, hogy Locke-nak mind a százhatvanhét százada felsorakozzon. De hogy valaki lovast küldjön Salisburybe, könyörögjön Locke-nak, hogy aztán ő

segítséget hívjon a környező területekről, elhárítva egy nem várt, közelgő fenyegetést a száz mérföldnyire lévő Ridge-en? Nem.

Ian és Jamie szavak nélkül is arra jutott, hogy jobb, ha a Ridge védelmét maguk oldják meg. Ian épp felvonta a szemöldökét, mintegy azt kérdezve, hogy Jamie ezt most közölni is akarja-e Locke-kal, amikor a bejárati lépcső felől léptek hangzottak, majd valaki gyors ritmust kopogott az ajtón, megakasztva Mrs. Locke-ot, aki épp kérdezett volna valamit.

Látogatójuk egy tizenöt év körül legény volt, akinek az állán a gyér szakállkezdemény még csak foltokban nőtt, mint a gomba.

– Elnézését kérem, uram – szabadkozott, és meghajolt Locke felé. – Jones rendőrbiztos küldött azzal az üzenettel, hogy talált egy holttestet, és azt kérdezi, el tudna-e jönni, hogy ránézzen, mielőtt még tovább bomlik.

Rachel meglepetten pillantott fel.

– Hogy ránézzen? – kérdezte.

– Igen, asszonyom – felelte Locke, és felállt az asztaltól. – Én vagyok a megyei halottkém, ezzel vezeklek a bűneimért. Hol van ez a holttest, Josh?

– Chris Humphrey istállójában, uram. De eredetileg a Tölgyfa Fogadó mögött találtak rá. Mrs. Ford azonban nem hagyta, hogy oda vigyék be.

– Ó! – Locke gyors pillantást vetett a háziurára, aki kezét karba téve, mogorván nézett vissza rá. – Úgy vélem, a mi vendéglátónk is hasonló véleményen van. Kimegyek az istállóhoz, és vetek rá egy pillantást. Megvárna, Mr. Fraser? Valószínűleg nem tart sokáig.

– Elkísérem, ha szabad.

Jamie felállt, és aprót intett Ian felé, jelezve, hogy használják ki az alkalmat, és távozzanak. Valamennyire kíváncsi volt a holttestre is, de főként mentséget keresett, hogy feloszlassa az asztaltársaságot. Rachel mozdulatai kimerültségről árulkodtak, Oggy már aludt az ölében, a nővére pedig, bár egyenes háttal ült, az elmúlt negyedórában már türelmetlenséget sugárzott.

Egy idegen arca

Az istálló egy tisztességes fészter volt négy lóállással, ahol érezni lehetett az állatok szagát, ám jelenleg egy sem tartózkodott bennük. Csupán két fűrészbak állt odabenn, egy rájuk fektetett bádogtetődarabbal. A holttestet erre helyezték, arcát az illendőség kedvéért zsebkendővel letakarták, bár túl hűvös volt már ahhoz, hogy aggódni kelljen a legyek miatt.

Jamie feltűnés nélkül keresztet vetett, és rövid, néma imát mondott az idegen lelkéért.

– Utal rá valami, hogy kirabolták, Mr. Jones?

Locke elővette a zsebkendőjét és egy kis üvegcsét. Utóbbiból gyakorlott mozdulatokkal jó néhány cseppet öntött az anyagdarabra, amit aztán az orrára szorított. Fajdbogyóolaj. Átható illata Jamie orrát is csiklandozta, ami jól jött. Az idegen már valóban bomlásnak indult.

– Nos, igen – felelte a rendőrbiztos némileg türelmetlenül. – Ha az üres zsebeit és a betört koponyáját elegendő bizonyítéknak tekinti.

Locke két ujjá közé csipentette a férfi arcát takaró nyirkos zsebkendőt, és félrehúzta. Jamie gyomra összeszorult és felkavarodott.

A férfinak hatalmas, visszataszító seb éktelenkedett a feje oldalán, de Jamie-t nem emiatt verte ki a veríték. Reakciója Locke-nak is feltűnt.

– Ismeri ezt a férfit, Mr. Fraser?

– Nem, uram – felelte.

Ajkát merevnek érezte, mintha szájba vágták volna. A férfi valóban idegen volt számára, de a kinézete nem. Nem volt magas, de nagydarab, erős csontozatú, kövérkés férfi volt. Félig kigombolt bricsesze alatt kerek, megdagadt has domborodott, aztán alakja lefelé haladva vékonyodott, és természetéhez képest kis lábfejekben végződött, amik kilapultak a súly alatt, amit kénytelenek voltak megtartani, és megrepszertették a viseltes cipők varrását.

Látta már ezt a lábat és ezeket a meglazult cipőket – ahogy a halott, széles arcot is, az ernyed, szakállas állat és a félig lecsukódott, fénytelen, ragacsosan nedvedző szemet. Látta, ahogy föld lepi el, miközben gyors mozdulatokkal feltöltötte a sírt, nehogy még egyszer elhányja magát.

—

Locke halottkémként meghagyta a rendőrbiztosnak, hogy menjen, és kérdezősködjön a fogadó vendégei között, a lehetséges szemtanúkat pedig hozza magával, hogy megszemléljék – és remélhetőleg azonosítsák – a holttestet.

Jones elégedetlen csökönnyösséggel áthelyezte a testsúlyát.

– Bárki rabolta is ki, már rég kereket oldott. A szag alapján már legalább két-három napja ott heverhetett a sikátorban.

– Majd reggel számoljon be róla, Mr. Jones! – felelte Locke, és összébb húzta magán a kabátot.

Átkozottul hideg volt az istállóban, szavai fehér ködként gomolyogtak. Jamie megcsonkított jobb keze fájós csontjaiban érezte a hideget, úgy-hogy ujjait ökölbe szorítva a kabátja zsebébe dugta.

– Gyakran történik errefelé ilyesmi? – kérdezte Locke-tól, amikor ki-léptek a sötét utcára.

– Gyakrabban, mint szeretném – felelte Locke zordan. – És gyakrabban, mint régebben.

– A háború a legrosszabbat hozza ki az emberekből.

Nem viccnek szánta, és Locke nem is vette annak, csupán bólintott. Becsukta maguk mögött az istálló ajtaját, majd csendben megindultak visszafelé.

Jamie visszautasította Locke meghívását egy utolsó pohárka italra, el-köszönt tőle a háza előtt, és arra kérte, adja át köszönetüket a feleségének a finom vacsoráért. Mrs. Hambly háza két utcával arrébb állt. Arrafelé menet ismét útba ejti majd az istállót.

—

Az istállóból pislákoló fény szűrődött ki a lécek közti réseken, kísérteties megjelenést kölcsönözve a helynek az éjszakában. Jamie erre megtorpant, de a rettegéssel vegyülő kíváncsiság arra készítette, hogy puha léptekkel mégis az ajtóhoz osonjon.

Az ajtó nyitva állt, odabent pedig különös alakot látott, egy megnyúlt árnyékot, ami hirtelen felé fordult a cipője alatt reccsenő kavics hangjára.

– Jamie bácsi?

Ian volt az, kezében lámpással, mire Jamie szíve ismét egyenletesen vert.

– Igen. – Belépett a fészkerbe. – Ezek szerint Rachel és édesanyád már visszavonult éjszakára?

– Nos, rendben átérték Mrs. Hamblyhez. De mivel Mrs. Locke volt olyan kedves elkísérni őket, hogy vigyen nekik egy csomag ételmezt holnapra, majd leült, hogy mindent elmeséljen az özvegynek, ami a vacsora alatt elhangzott, kétlem, hogy éjfél előtt ágyba kerülnének.

A helyzetet illusztrálendő, a mutatóujját ide-oda forgatta a fülénél.

– És ezért jöttél? – kérdezte Jamie. – Úgy véled, ez az úriember jobb társaság?

Ian ide-oda ingatta a kezét, jelezve, hogy ami a jó társaságot illeti, Mrs. Locke és az oszló holttest közötti különbség elhanyagolható.

– Kíváncsi voltam, hogy néz ki. – Felvonta egyik, félig homályba vesző szemöldökét. – Te pedig azért jöttél, mert...?

– Még egyszer meg akartam nézni. Elsőre nem láttam olyan tisztán.

Ian bólintott, és lámpását magasan a test fölé emelve arrébb lépett. Csendben meredtek le rá. Jamie lehunyta a szemét, majd a szaggal mit sem törődve vett két-három mély lélegzetet, és ismét kinyitotta.

Talán mégis? Az idegen most kicsit másmilyennek tűnt, mint akkor, amikor először látta. Alacsonyabbnak. A nyaka talán hosszabb volt, és a kidudorodó has ellenére soványabb. A másíknak a nyakán ráncok futottak, két mély vonal húsos párnákra szelte rajta a zsírt. *Kövér fajánkó*. Így utalt a nővére arra a férfirra, aki megerőszakolta Claire-t. A mellkasára nehezedő nyomás enyhült kissé, és ezúttal alaposabban szemügyre vette az arcot is.

Nem. Nem, egyáltalán nem hasonlít. Gyomra megkönnyebbülten elernyedte. A férfi jó ideje nem borotválkozott, de még így is... Nem. Az orr és a száj teljesen más formájú volt.

– Azt hitted, talán ismered, bácsikám? – Ian érdeklődve figyelte Jamie-t a rögtönzött asztal túloldaláról. – Én is azt hittem.

– Valóban? – kérdezte Jamie, és a mellkasára nehezedő súly visszatért. Ellenállt a kísértésnek, hogy elfordulva kinézzen az épületből. Helyette *gáidhligül* folytatta: – Talán egy olyan férfinak vélted, akit egykor a tűz fényénél láttál?

Ian rezzenéstelen tekintettel bólintott, és ugyanazon a nyelven válaszolt.

– Annak, akinek a mocska beszennyezte a kedvesedet? Igen.

Ez éppolyan sokként érte Jamie-t, mint Ian felbukkanása az istállóban, és ez bizonyára az arcán is meglátszott, mert Ian szabadkozva elhúzta a száját.

– Lehet, hogy Janet Murray a nővéred, *bràthair-mhàthair*, de nekem az anyám. – Aztán angolra visszaváltva hozzátette: – Nem azt mondom, hogy nem tud titkot tartani, mert tud. De ha úgy ítéli meg, hogy beszélnie kell, akkor beszélni fog. Néhány héttel ezelőtt mondta el, amikor Beardsley-ék kereskedőállomására készülődtem, és megkérdeztem, szüksége van-e valamire. Azt mondta, tartsam nyitva a szemem, hátha látom a fickót.

Ettől Jamie ismét megnyugodott kissé, és lenézett a halott idegenre.

– Erről nem mesélünk neki.

– Nem – értett egyet Ian, és a gondolattól kissé kirázta a hideg.

– Csupán kíváncsiságból – mondta Jamie *gàidhligùil* –, *miért* mesélt neked édesanyád a *mbic an diabhair*ről?

– Azért, hátha segítségre lesz szükséged a megölésében, a *bràthair mo mhàthair* – felelte Ian halovány mosollyal. – Azt mondta, ne ajánljam fel a segítségemet, de ha kéred, veled kell mennem. És meg is tettem volna – tette hozzá halkán. Szeme sötéten izzott a lámpás fényében. – Magyarázat nélkül is. Mit gondolsz? – kérdezte aztán témát váltva, az idegen felé biccentve. – Nyilván nem ugyanaz az ember. Az a férfi halott?

– Igen.

Ian tárgyilagosan bólintott.

– Helyes. Ő talán a rokona lehet?

– Nem tudom, de ő is meghalt, és nem hinném, hogy a halálának – intett Jamie a holttest felé – köze lenne a másikéhoz.

Ian egyetértően bólintott.

– Akkor azt hiszem, hozzánk sincs köze.

Jamie tüdejébe könnyű, hűvös, friss levegő áramlott.

– Valóban – nyugtázta. Aztán eszébe jutott valami, és azt kérdezte: – Honnan tudod, hogy nézett ki... a másik?

– Valószínűleg onnan, ahonnan te. Elmentem a kereskedőállomásra, és kérdezősködtem az anyajegyves férfiről. De ne aggódj! – tette hozzá. – Nem vertem nagy dobra. Senki sem fog rá emlékezni.

– Nem, nem fognak – jegyezte meg Jamie szárazon.

Senki sem fog rá emlékezni, mert senki sem fogja viszontlátni, és az sem fog eszükbe jutni, hogy keressék. Nem az a fajta ember volt, akinek

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

bárkihez is igazán köze lett volna. Egyedül élt és halt meg. Csupán a kutyája volt mellette.

És még ha valakinek eszébe is jutna felkeresni, nem fognak ráakadni. Nem volt szokatlan, hogy a magányosan élő férfiak egyszer csak észrevétlenül eltűnjenek a vadonban. Baleset áldozatául estek, belehaltak a nem kezelt betegségekbe, elkóboroltak...

Még egy ideig csendben vizslatták az idegen arcát. Aztán Ian tagjai elernyedtek, ahogy döntésre jutott, mire Jamie a fejét csóválva hátralépett.

– Nem – mondta.

Ian bólintott, majd előrehajolva elfújta a lámpás kanócát, mire sötétség borult rájuk, amit csupán a halott férfi szaga töltött meg.

– Biztos vagy benne? – kérdezte Jamie, és nem mozdult.

Ian nem kérdezte meg tőle ugyanezt, ám ő képtelen volt visszafojtani. Ian megérintette a vállát.

– Biztos vagyok benne, hogy ennek a férfinak nincs köze hozzánk – mondta határozottan. – Elmondjunk érte egy imát? Mégiscsak egy idegen.

Egymás mellett állva elmormolták a halotti ima rövid változatát. Jamie szeme már hozzászokott a fészker sötétjéhez, és látta, ahogy a szavaik fehér felhökként gomolyognak, éppolyan testetlenül, mint a lélek, amit megáldottak. Aztán távoztak, és Jamie halkán becsukta maguk mögött az istálló ajtaját.

–

Azonban a férfi továbbra is ott volt a gondolataik között, miközben az utcán sétáltak. Nem a halott férfi, akit épp most hagytak magára. A másik.

– Nem indultál a keresésére, ugye? – kérdezte Jamie Iant, amikor ráfordultak a főutácsára. – Miután kiderítetted a nevét.

– Ó, nem. Tudtam, hogy te már gondoskodtál róla.

A tér közelében jártak, ahol elegendő fény szűrődött ki a fogadókból ahhoz, hogy Jamie lássa, ahogy Ian egyik szemöldökét felvonva felé sandít.

– Tudod, épp a Ridge alatti erdőben jártam, és nem sokkal pirkadat után hallottam, hogy lóháton közeledsz a szekérúton, úgyhogy közelebb mentem. Volt nálad puska is, és elég fenyegető volt a tekinteted. Tudtam, hogy vadászni indultál, de persze nem állatra, mert oda nem lóháton mennél.

Ian kissé Jamie felé fordította a fejét.

– Nem úgy festettél, mint akinek segítségre van szüksége, de elmondtam érted egy imát, bácsikám. A csatába induló harcosét.